

למסור נפשו להתרחק מהכלים כאביזרייהו דג"ע

כינוס חלוקת תעודות "חבר" לשמירת בתינו מהכלים האסורים
ע"י וועד משמר הקודש דקהלתנו - יום ב' יתרו ע"ה

והילך השי"ת נותן כבר עריבות ונעמיות בעבודת הבורא, ואמרו חז"ל (מכילתא ויסע א) אם שמוע מעט משמיעין אותו הרבה, כי השי"ת נותן כח וחיל להמשיך ביתר שאת וביתר עז.

והנה במכילתא נחלקו ר' אליעזר ור"ע עה"פ ושמרתם את בריתי והייתם לי סגולה מכל העמים כי לי כל הארץ, כי ר"א ס"ל דבריתי קאי על שבת קודש, אך ר' עקיבא אומר שזה קאי על ברית מילה ועבודה זרה ע"כ, והמהר"ל בספר תפארת ישראל (פכ"ח) עומד להבין מה השייכות דייקא לג' פרטים אלו שראו על ושמרתם את בריתי, עיי"ש שדייקא בשלש אלה יעשה לו אז תתדבק הנפש בקבה"ת, ונבאר גם אנו ע"פ דרכינו הנוגע עתה.

והנה בגמ' ברכות (פא:) מובא העובדא על ר' עקיבא שמלכות הרשעה גזרו להקהיל קהילות ברבים על לימוד התורה, ור"ע לא ציית לגזירותיהם והקהיל קהילות להרבין תורה ברבים, ומצאו פפוס בן יהודה ושאל לר"ע איך אינו מפחד מגזירות המלכות, וענה לו ר"ע במשל על השועל שהלך על שפת הנהר וראה את הדגים רצים לכאן ולכאן שאל אותם השועל מפני אתם

יום שמחה היא לנו לעמוד בכינוס לשם שמים, כאיש אחד בלב אחד ביהד עם רבני העיר דוגמת המעמד במתן תורה (מכילתא בחודש א), וגם עכשיו אנו אומרים נעשה ונשמע כמו שבמתן תורה אמרו כאחד בקבלת עומ"ש, ויה"ר שיהא אכן הכח של ונשמ"ע צו הערן ווייטער נאך און נאך את הנעש"ה בעז"ה וכינוס לשם שמים סופה להתקיים (אבות פ"ד מ"א) ויבא המתקה גדולה בעז"ה.

בפרט שעומדים אנו עתה בפרשה של קבלת התורה, ובהקדמה לקבלת התורה נאמר כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל (שמות יט, ג) ודרשו חז"ל (מכילתא בחודש ב) שלהנשים נאמר בלשון רכה ולבני נאמר תגיד שהן דברים קשים כגידים, ובאמירה אחת היה הן לשון רכה והן לשון קשין כגידים, כי כן גם אנו בדבר הזה שמשמיעים גם דברים רכים של חיזוק אך גם דברים קשים להבין את פתוי היצר כי רע הוא ולהציל את היראים לדבר ה' והפסוק אומר ועתה אם שמוע תשמעו בקולי וברש"י שכל ההתחלות קשות ומכאן ואילך יערב לכם, ואף שבתחילה קשה הדבר מאוד מ"מ א איד דארף נאר אנהייבן ומכן

היה יכול ללמוד תורה בצנעה ולעצמו בלא קהילות של רבים.

והתירוץ ע"ז כתבו לפרש כוונת המהרש"א דהכא שאני, שלא היה היתר של פרהסיא גרידתא, אלא היה כאן ענין עמוק אילו היה ר' עקיבא לומד בצנעא היו ההמוני עם רואים שהגזירה עשתה רושם גם אצל רע"ק ללמוד בלחישתה ובצנעא ואז היו הם עצמם נופלים לגמרי מדרך התורה רח"ל כי הלא לא ראו את ר"ע מוסר נפשו בעבור התורה"ק על כן ראה ר"ע לנכון למסור נפשו ברבים ולגלות קבל עם את מסירות נפשו לתורה.

ולמדנו מדברי המהרש"א שר"ע לא עשה איזה מעשה חסידות במיוחד, אלא כך הדין באמת הנפסק להלכה, שבשעה קשה כזו צריך כאו"א באשר הוא שם למסור את הנפש במסירות נפש ממש, ולגלות מסירות נפשו לכולם למען ידעו רבים את הדבר אשר ממנו ילמדו וכן יעשו.

ולענינו על גזירת השמד של הכלים טמאים שרח"ל האט דאס אויסגעריסן די גאנצע יסוד פון אידישע שטובער וגם כמה הגיעו עד לכפירה בדת בעיקרי האמונה רח"ל, והביא גם לחילולי שב"ק רח"ל, שאנשים כשרים החריבו את ביתם רח"ל מהיסודות הכי חזקות פון אידישקייט, כי הפסוק מעיד ע"ז, ולא תתורו אחרי לבבכם זו מינות ואחרי עיניכם זו זנות אשר אתם זונים אחריהם, ואז תזכו שתזכרו את כל מצוות הוי"ה ועשיתם אותם, אבל ח"ו כשפוגמים בבריתות הללו אז ח"ו נופל כל בנין התורה השם ישמרנו.

(הוספה מכת"ק) ועוד זאת שנעשה הפקר בין ההמונים שא"צ כ"כ להחמיר בעבור עניני פרנסות או ידיעות העולם, ולא סגי להו

רצים וענו הדגים מפני הרשתות הרוצות לקחתנו ולהרגנו, אמר להם השועל שיש לו עצה הוגנת להם שיעלו הדגים לגור על פני הארץ, ובכך יצולו לרווחה מהרשתות, ענו לו הדגים וכי עליך אומרים שאתה הפקח שבחיות, והלא טפש אתה כי הדברים ק"ו מה במקום חיותנו אנו מתיראים על היבשה שהוא מקום מיתנתנו לו כ"ש וכו'.

ובזה אמר ר"ע לפפוס בן יהודה אף אנחנו עכשיו שאנו יושבים ועוסקים בתורה שנאמר בה כי הוא חיך ואורך ימך (דברים ל, ג) אעפ"כ אנו מתיראין אם אנו הולכין ומבטלין תורה על אחת כמו"כ, ולא עברו ימים מועטין עד שתפסו את ר"ע וחבשוהו בבית האסורין וכו' ע"כ.

ובמהרש"א (שם) הקשה איך היה מותר לר"ע למסור הנפש על ביטול התורה, הלא אי"ז מוג' עבירות שמחוייבים למסור הנפש ותני' שם במהרש"א בכמה אופנים, או דשעת השמד היתה וכדאמרין בסנהדרין (עד. ועיין תוד"ה ואהבת את) שבשעת השמד צריך למסור נפש אפילו על מצוה קלה, ועוד דבפרהסיא היתה כמו"ש מקהיל קהילות רבים שגם אז צריך למסור הנפש, ועוד מיישב ע"פ התוס' בעבודה זרה (כ: ד"ה יכול) שמביא דברי הירושלמי שתלמיד חכם אם ירצה להחמיר על עצמו אפילו בשאר מצוות שרי, ולכן החמיר ר"ע על עצמו, עכתו"ד.

ונתקשו שם המפרשים על המהרש"א דלכאורה כל זה רק כשהגוים מכריחים לעבור על לא תעשה חס ושלום, אך על מצוות עשה אסור למסור הנפש, וא"כ האיך מסר ר"ע את נפשו על עוון ביטול תורה שהוא מצוות עשה גרידא, ואפילו שהיתה שעת הגזירה של שמד מ"מ

מקום צריך למסור נפשו בזה בלי פשרות, וכמו"ש רש"י שם ד"ה לא ישובון דאע"פ שמתוך ששבין ממהרין למות מתוך צרה וכפיית יצרם, מ"מ זו גזירת מלך עליהם למות, ומסיק שם עלה מעובדא דר"א בן דורדיא דכמו שאדוק במינות צריך למסור נפשו ע"ז טובא כיון שמינות מושך, כן נמי בעבירה כיון דאדוק ואביק ביה טובא הרי זה כמינות דמיא דקרוב לחזור לסורו וצריך למסור נפשו ע"ז, ובמהרש"א (שם) דלכן צריך להרחיק את עצמו מאוד מאביזרייהו דגילוי עריות כיון שזה מושך רח"ל.

הרי כן נמי בכלים טמאים דאדוק ואביק ביה בעבירה, צריך למסור נפשו כליל תקטר כדי לקדש שם שמים, וכמו שאמרו חז"ל גבי מינות שהוא הדין בעבירה, לכן אף אם יודע שזה יביא אותו למיתה ודאית ח"ו מ"מ צריך למסור נפשו, בפרש שזה גזירת דורנו אשר היצ"ר משקיע בזה כל הכוחות להחטיא את בני ישראל בזה הענין, ובעוה"ר כל באיה לא ישובון ורבים חללים הפילה רח"ל, על כן אכן הדין ודאי בזה להלכה שצריך למסור נפשו באמת ובתמים בשעת השמד להתנתק כליל מכל הכלים הטמאים, ומקדש בזה כל הרמ"ח והשס"ה שלו וכן מקדש בזה ש"ש.

ולאור מסי"ג זו עושים כינוס בפרהסיא, כי אילו יהיה הדבר בצנעא יחשבו ההמון עם הפשוטים כי התירו פרושים את הדבר, על כן עושים פרסום ומחלקים "תעודות חבר" לגלות מיט א תקיפות אז דאס איז אידישקייט - דאס איז תורה, ואי"ז מדת חסידות השייך רק לאדם חשוב, אלא זה מסי"ג השייך לכל אחד ואחד כי זה הגזירה של דורינו, וואס מען זעהט אלץ צאם רח"ל, שאני מינות דמשכי, עם שלעפמט אריין דעם גאנצן מענטש עד שאינו יכול

בלא"ה עד שהגיעו לפריקת עומ"ש ח"ו, ולא להתחשב אפי' עם המאושרות ע"פ הכשר הרבנים.

א"כ כעין זלזול בפרהסיא נעשה ושפיר יש למקום לקדש ש"ש אפי' אעש"ה שאינו משליכם ומבערם ולשיטתם הוי רק כשב ואל תעשה או כאלו שהכלי חצי כשר ואינו מתועב לגמרי וכנהנה רבות תירוצים, מ"מ כל שיוצא מזה זלזול בפרהסיא ללמד מזה לההמונים פריקת עול אז דינו כחמורות דאביזרייהו דג"ע וע"ז. והבן (ע"כ מכת"ק)

ועתה מודים ומשבחים להשי"ת שזכינו גם בדורנו השפל לראות בעלי בתים חשובים שכל חיותם וסדר יומם היה עם בעלי מסחר שכמעט כל פרנסתם יונקים ע"י המכשירים הללו וכאילו רוא שפע עושרם היו מקבלים ממכשירי כלים המתועבים הללו ואעפ"כ שמעו לקול הקורא וזרקו את כל הכלים במסי"ג זיי ווילן נישט האבן קיין שייכות צו דעם, הרי זה עושה רעש גדול בשמים, וביותר שלפעמים מגיע הדבר מיט מורא דיגע שווערקייטן, עם סכסוכים מצד החברים או מצד הבית ומ"מ התגברו בכל אונם ורוח טהרתם ולא התביישו מפני המלעיגים, אז זה חשוב בשמים עוד יותר מהקרבת קרבנות שמפני החובה וכפרה מקריבים ועתה מקריבים תודה להתנדב לפניו ית' לעשות נח"ר למי שאמר ונעשה רצונו, און דאס איז די גרעסטע תיקונים פון שובב"ם צו אוועק ווארפן א זאך וואס איז צוגעבונדן צו דעם.

בפרט ע"פ מה שאמרו חז"ל (עבודה זרה יז): על הפסוק (משלי ב, יט) כל באיה לא ישובון ולא ישיגו אורחות חיים, ופירשו דאפילו באופן שיוודע שעל ידי שיפרוש ממינות ימות ולא ימשיך באורחות חייו מכל

ליבו ווייל דאס איז אונזער שטאלץ, ובוודאי שזוה עצמו מביא תיקון גודל לשובבי"ם.

ובזכות זה יעזור השי"ת שיומתק כל הדינים ולא ישמע שוד ושבר בגבולנו ובגבולות כל ישראל, ומרבה תורה מרבה חיים, ובפרט בזכות המסי"נ לחיות בחיים של תורה נזכה לאריכות ימים ושנים ובפרנסה בהרחבה, כי הרבה דרכים למקום לפרנס את בני ישראל, ובטובו הגדול לא חסר לנו ואל יחסר לנו מזון לעולם ועד, ובמהרה נזכה לשמוע קול שופר של משיח צדקנו במהרה בימינו אמן.

להתנתק מזה רח"ל, ועל ידי כח הרבים יהיה הכח להתנתק מזה לגמרי.

עכ"פ דאס איז קלאר שעתה הוא מעמד קידוש ה', שאנו מכריזים בפרהסיא על ויגבה ליבו בדרכי ה', דאס איז אונזער שטאלץ און אונזער גאנצער שיינקייט, לקיים את ובערת הרע מקרבך, וכ"ק אאמו"ר זי"ע היה חוזר על זה הרבה בפסוק ואשר חרב גאוותיך (דברים לג, כט), להתגאות עם המסי"נ כי אף שדרכו של אאמו"ר זי"ע היתה תמיד לדרוש על הכנעה וביטול וכו', מ"מ בענינים אלו היה דורש על להיפך להתחזק בויגבה

המאמר נודב ע"י

הרה"ח ר' ישראל וואלעס שליט"א

לרגל השמחה שבמעונו

בנישואי בנו החתן משה שליט"א

יה"ר שיזכה לראות ולרוות מלא חפניים דקדושה מכל יוצ"ח והזיווג יעלה יפה יפה ויזכו לבנות בית נאמן בישראל מתוך נחת והרחבת הדעת ושלוות הנפש בבריות גופא ונהורא מעליא וכט"ס, אמן